

Victor Lind

Maler, grafiker og videokunstner.

Lind satt i perioden 1974-75 som formann i NBFO. Han var aktiv i Kunstneraksjonen og satt som formann i Aksjonsutvalget 1976-78.

Hva var bakgrunnen for Kunstneraksjonen og den fagpolitiske omorganiseringen av billedkunstnerne i 1974?

Kunstneraksjonen var en direkte, ubyråkratisk aksjon som ble satt i gang nedenifra. Slike initiativ skjer fordi organisasjonene har dødd hen, eller sover, eller står på motpartens side. Men hvis man skal forsøke å sette det litt på spissen, og se hva problemet var – og hva som fortsatt er problemet i dag – så dreier det seg om at vi som kunstnere forsøker å opprettholde en relativ frihet. I den inngår det også et minimum av brød. Brød er en forutsetning for å ha en relativ frihet som kunstner. Det er dette det dreier seg om hele tiden, og det er den kampen som egentlig er interessant for kunstnerne. Det er jo ikke sosiale særordninger vi slåss for – vi slåss for vilkår for at det skal bli en relativt fri kunst. Når det gjaldt arbeidet med billedkunstnernes fagpolitiske omorganisering, var det dette perspektivet som var fremtredende i måten å tenke på i perioden 1970-75. Fra 1975 ble NBFO mye mer brødorientert. Det skjedde et brudd, og i en viss forstand en opprøpning, som i dag har nådd alt for langt.

- Staten ble fra begynnelsen av utpekt som Kunstneraksjonens hovedmotpart?

- Det spørsmålet har det vært strid om hele tiden. Er staten vår motpart? Etter mitt syn forholder det seg slik at staten hele tiden søker å bruke kunsten instrumentelt i sin politikk. Staten har sine instrumenter: kulturpolitikk, landbrukspolitikk, skattepolitikk, og så videre. Den tillemper seg og moderniserer seg, alt etter tidene og kunstnerens innretninger. Markedet gjør det samme for å få penger ut av det. Som helhet var det problemet, og det er det fortsatt. Vi ønsker midler fra staten, vi ønsker midler fra markedet, og vi ønsker en relativ frihet for kunsten. Fra kunstnerens synspunkt kan man stille spørsmålet slik: Går det an å løse dette problemet? Nei, det kan aldri løses. Det er en evig kamp, en evig prosess der man faktisk må fortsette å stille krav. Problemet skifter form, men det er dette som har vært kampen hele veien, og det drukner gjerne i andre saker. For en del av billedkunstnerens interesseorganisasjoner kan det drukne i brød; men det

kan også slå over i den andre grøften hvor du gir faen i brød, og da drukner det i kunst.

- *Hva var Kunstneraksjonens viktigste bidrag til denne prosessen?*

- Hvis man skal velge én ting som var det viktigste, var det nok bevisstgjøringen som skjedde blant kunstnerne. Man så seg selv i en større sammenheng og ble litt kravstor – ikke på vegne av sin egen person, men på vegne av arbeidet man gjorde som kunstner.

Billedkunst-2004